

Sygn. akt II C 480/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 3.057,75 zł

1. oddala powództwo;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 480/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 22 kwietnia 2016 roku, do Sądu Rejonowego w Legnicy V Wydziału Gospodarczego, powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.504,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 553,50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jak również kwoty 17 zł tytułem uiszczonej w sprawie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wywiedziono, iż w dniu 13 marca 2014 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność P. Ś.. Sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną. Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności i wypłaciła w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 2.660,60 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę. W dniu 7 kwietnia 2015 roku (...) P. M. K. zawarło z P. Ś. umowę przelewu wierzytelności z tytułu szkody w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Następnie w dniu 24 kwietnia 2015 roku wierzytelność niniejsza została nabyta przez powódkę. W ocenie strony powodowej kwota wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego jest zaniżona i nie odpowiada ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu, które wynoszą 4.763,75 zł, co wynika ze sporządzonej na zlecenie powódki opinii technicznej. Wskazano, iż na żadaną kwotę 2.504,25 zł składa się pozostała część odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 2.103,15 zł oraz

skapitalizowane odsetki w kwocie 401,10 zł liczone od kwoty 2.103,15 zł od dnia 12 kwietnia 2014 roku do dnia 8 kwietnia 2016 roku.

(pozew k.3-6, pełnomocnictwo k.7, odpis z KRS k.9-19)

Postanowieniem z dnia 19 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Legnicy V Wydział Gospodarczy stwierdził swą niewłaściwość miejscową i funkcjonalną i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydziału Cywilnego.

(postanowienie k.46-47)

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska pełnomocnik pozwanej potwierdził fakt wypłaty poszkodowanemu kwoty 2.660,60 zł tytułem odszkodowania, zakwestionował jednak wysokość szkody wskazanej przez powódkę podnosząc, iż nie udokumentowała rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu. Wskazał, że kwestionuje złożoną przy pozwie opinię pozasądową. Zakwestionował również wysokość i zasadność odsetek dochodzonych przez powódkę wskazując, iż po otrzymaniu decyzji z dnia 10 października 2013 roku ustalającej wysokość odszkodowania, do chwili wystąpienia z pozwem, strona powodowa nie występowała do pozwanej z żadnymi roszczeniami dotyczącymi wysokości naprawy przedmiotowego pojazdu.

(odpowiedź na pozew k.56-59, pełnomocnictwo k.60, odpis z KRS k.62-67)

Postanowieniem z dnia 15 maja 2017 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, zobowiązując strony przez pełnomocników do uiszczenia zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia dowodu z opinii biegłego w zakresie wskazanym w sentencji postanowienia.

(postanowienie k.93-94)

W zakreślonym przez Sąd terminie żadna ze stron nie uiszczała zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego. W związku z tym, postanowieniem z dnia 8 września 2017 roku, Sąd na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominał dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczności wskazane w pkt 1a) – f) postanowienia z dnia 15 maja 2017 roku.

(dowody doręczenia odpisów postanowienia z dnia 15 maja 2017 roku k.96-97, notatka k.95, postanowienie k.98)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. Ś. jest właścicielem samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 13 marca 2014 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanej przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

Poszkodowany zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanej o wypłatę odszkodowania.

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2014 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała P. Ś., w związku ze szkodą w samochodzie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 13 marca 2014 roku, odszkodowanie w wysokości 2.660,60 zł.

(dowód: decyzja o wypłacie odszkodowania k.39-40)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 7 kwietnia 2015 roku P. Ś. przeniósł na M. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Centrum (...), wierzytelność przysługującą mu wobec Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu uszkodzeń pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W umowie sprecyzowano, iż szkoda zarejestrowana jest pod numerem 100- (...).

Pismem z dnia 24 kwietnia 2015 roku M. K. zawiadomił Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o przelewie powyższej wierzytelności na jego rzecz.

(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k.23, kserokopia pisma k.24)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 24 kwietnia 2015 roku M. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Centrum (...), przeniósł na (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w L. wierzytelność przysługującą mu wobec Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu uszkodzeń pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k.20)

Powódka, nie zgadzając się z wyceną szkody dokonaną przez pozwaną, zleciła sporządzenie prywatnej ekspertyzy dotyczącej kosztów naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W piśmie z dnia 2 lipca 2015 roku pełnomocnik powódki zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności na rzecz powódki oraz wniósł o wypłatę kwoty 2.656,65 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu i zwrot kosztów ekspertyzy w kwocie 553,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty, w terminie 14 dni od doręczenia wezwania. W piśmie wskazano, że brak zapłaty w zakreślonym terminie będzie skutkowało skierowaniem roszczeń na drogę postępowania sądowego

(dowód: wezwanie do zapłaty k.21-22, kserokopia kalkulacji naprawy k.26-35)

Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy wyniósł 553,50 zł.

(dowód: kserokopia faktury VAT k.25)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powódki przez Krajowe Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.. W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazana ekspertyza stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, iż złożone do akt ekspertyzy, opracowane na zlecenie stron, należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała

wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L., oraz (...))

Powyższa konstatacja prowadzi, więc do wniosku, że omawiana ekspertyza nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie kosztów naprawy samochodu marki V. (...) po zdarzeniu z dnia 13 marca 2014 roku. Nie stanowi, bowiem dowodu na to, że koszty naprawy tego pojazdu po zdarzeniu z 13 marca 2014 roku są takie jak wskazano w jej treści. Jest dowodem jedynie na okoliczność tego, że jej autor złożył oświadczenie w niej zawarte. Zaś strona pozwana kwestionowała koszty naprawy pojazdu wskazane w ekspertyzie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie, powódka wносиła o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 2.504,25 zł w związku ze szkodą wyrządzoną w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 13 marca 2014 roku oraz kwoty 553,50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Pozwana nie uznała powództwa, wносиła o jego oddalenie. Nie kwestionowała zasady swej odpowiedzialności, ani istnienia obowiązku naprawienia wyrządzonej poszkodowanemu w wyniku wypadku z dnia 13 marca 2014 roku szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz poszkodowanego kwoty 2.660,60 zł. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość odszkodowania ponad już wypłaconą kwotę.

Powódka była legitymowana czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powoda w związku z nabyciem wierzytelności z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powódka wstąpiła w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu kosztów naprawy pojazdu i należnego, a nie wypłaconego jeszcze w tym zakresie odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Legitymacja procesowa czynna powódki nie była przez pozwaną kwestionowana.

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę w samochodzie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była kolizja z dnia 13 marca 2014 roku.

Zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezspornym jest, że sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

Odpowiedzialność pozwanego w stosunku do powódki wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ze sprawcą wypadku. W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Zaś, w myśl natomiast art.

363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W świetle utrwalonego w doktrynie i orzecznictwie poglądu nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanej powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V KKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Spór stron niniejszego procesu koncentrował się na ustaleniu wysokości szkody.

Udowodnienie wysokości szkody, stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powodzie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. i 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie, powódka dla wykazania, zgodnie z zasadą wynikającą z powyższych przepisów, wysokości szkody przedstawiła jedynie dowód z prywatnej opinii rzeczoznawcy, na okoliczność kosztów naprawy samochodu. Zgłosiła także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Jednakże w toku postępowania, z uwagi na brak uiszczenia przez strony zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego z zakresu techniki samochodowej, Sąd na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego (k.98). Natomiast, wobec tego, iż pozwana kwestionowała twierdzenia strony powodowej o wysokości należnego odszkodowania, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jako posiadającego wiadomości specjalne w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art.278 k.p.c. i art. 279 k.p.c. opinią biegłego jest wyłącznie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Jak już wskazano powyżej, opinia sporządzona na polecenie strony i złożona do akt sądowych nie może być traktowana w postępowaniu cywilnym jako dowód z opinii biegłego. Powódka reprezentowana od początku postępowania przez zawodowego pełnomocnika nie zareagowała na postanowienie Sądu o pominięciu dowodu z opinii biegłego, a w szczególności nie ponowiła wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, choć stanowisko strony pozwanej, kwestionującej wyliczenie kosztów naprawy pojazdu wskazanych w prywatnej ekspertyzie, nie uległo zmianie. W konsekwencji, powódka nie udowodniła twierdzeń, na których opierała żądanie objęte pozwem.

Jak wskazano powyżej, zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie. Natomiast, stosownie do treści przepisu art. 232 k.p.c., to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki

prawne. W procesie kontradiktoryjnym Sąd nie zbiera samodzielnie materiału dowodowego, ani nie nakazuje z urzędu uzupełniania lub powtarzania postępowania dowodowego. Zaś, przewidziane w art.232 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia z urzędu dowodu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy. Albowiem, na gruncie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.). Zachowana w art. 232 zd. 2 k.p.c. możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu ich obowiązków. Takie działanie sądu z urzędu może być zawsze odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron, wpływających z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 1998 roku, II CKN 656/97, opubl. OSNC 1998 rok, zeszyt 12, poz.208, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, opubl. OSNC 1997 rok, nr 6-7, poz.76, Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 listopada 1996 roku, III AUa 26/96, opubl. Apel.-Lub. 1997 rok, nr 1, poz.4, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z 19 maja 2000 roku, III CZP 4/00, opubl. OSNC 2000 rok, nr 11, poz. 195, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku, V CKN 175/00, opubl. OSP 2001 rok, nr 7-8, poz.116).

Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów na poparcie swych twierdzeń kwestionowanych przez drugą stronę, uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Niniejsza sprawa ma charakter typowej sprawy o odszkodowanie za szkodę w pojeździe. Obie strony w toku całego postępowania były reprezentowane przez zawodowych pełnomocników. Przyjęcie, że w tego rodzaju sprawach Sąd powinien każdorazowo dopuścić z urzędu dowód z opinii biegłego, także w przypadku braku inicjatywy stron i ignorowaniu przez nie zobowiązań Sądu, prowadziłoby do naruszenia zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego i zasady bezstronności sądu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, z dowodów zaferowanych przez powódkę nie wynika, jaki był uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z kolizją z dnia 13 marca 2014 roku, poza bezsporną, kwotą 2.660,60 zł. W rezultacie, w zakresie żądanej kwoty 2.504,25 zł powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Powódka żądała także zasądzenia kwoty 553,50 zł za sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy na jej zlecenie. Do akt sprawy przedłożono kserokopię faktury opiewającej na wskazaną kwotę. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jednak, czy kwota ta została przez powódkę uiszczona.

W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się, iż odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Wskazuje się, że roszczenie o zwrot kosztów sporządzenia takiej kalkulacji jest uzasadnione, kiedy sporządzenie przez poszkodowanego ekspertyzy w postępowaniu przedsądowym, dokonane jest celem wykazania zasadności swojego roszczenia. Jednakże ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (tak Sąd Najwyższy

w uchwale z dnia 18 maja 2004 roku, III CZP 24/04, OSNC 2005 rok, Nr 7-8, poz. 117 oraz w wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00).

W ocenie Sądu, roszczenie powódki w tym zakresie jest bezzasadne. W niniejszej sprawie, w świetle zgromadzonych dowodów, nie sposób ocenić czy skorzystanie przez powódkę z prywatnej ekspertyzy dotyczącej kosztów naprawy pojazdu było celowe i uzasadnione. Wobec nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, nie można zweryfikować, czy istotnie wpłacone przez pozwaną odszkodowanie było zaniżone. W konsekwencji, kalkulacja sporządzona na zlecenie powódki była w postępowaniu nieprzydatna, choćby w celu oceny opinii biegłego sądowego czy sformułowania dodatkowych pytań dla biegłego sądowego, gdyż takowy dowód nie został przeprowadzony z powodu nieuiszczenia przez strony zaliczek.

Ponadto, powódka nie wykazała, że widniejąca na fakturze kwota 553,50 zł za sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy została przez nią uiszczona.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Powódka przegrała proces w całości, a zatem była zobowiązana do zwrotu na rzecz pozwanej poniesionych przez nią kosztów procesu w łącznej kwocie 1.217 zł, na którą złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (ustalona na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.